

Malipayon nga Motabang

Ni Amie Jane Leavitt

Gibase sa usa ka tinuod nga istorya

“Aduna gyuy kalipay kon magtinabangay” (Songbook sa mga Bata, 108).

Gipasandig ni William ang iyang rake sa kilid sa balay ug milingkod sa sagbut. Ang pag-rake sa mga dahon lisud nga trabaho, apan siya ug ang iyang igsoong mga babaye, si Chloé ug si Amelia, nahuman na. Sa ibabaw sa kabukiran sa Alps makita niya ang usa ka eroplano nga naglupad. Naghunahuna kon asa kini paingon.

Si William ganahan sa iyang gamay nga lungsod duol sa utlanan sa French-Swiss. Ang mga tawo sa tibuok kalibutan mobisita dinhi. Naghunahuna siya sa mga dapit nga gusto niyang adtoan, ang mga tawo nga iyang mahimamat, ug ang panimpalad nga iyang mahimo sa umaabut.

Napugwat gikan sa iyang pagdamgo tungod sa taghoy ug sa *tingog* sa tunob sa tiil sa tupad nga balay.

“Basin si Pat andam na nga mo-rake sa mga dahon,” naghunahuna si William. “Nalipay ko nga nahuman na ang amoa.”

“Apan kon ang pag-rake sa mga dahon lisud alang sa tulo ka mga tawo, mas lisud kaayo kini sa usa ka tawo!” Naghunahuna si William. Ang asawa ni Pat nga si Pam, bag-o lang gioperahan, mao nga si Pat ra ang mo-rake sa mga dahon.

Si mama kanunay nga moingon, “Kon kita motabang, malipay kita!” ug si William naghunahuna nga tingali nagpasabut kini sa pagtabang ni Pat, bisan tuod og gikapoy na sila sa pag-rake sa ilang mga dahon.

Mitan-aw si William nila ni Chloé ug Amelia, kinsa naghimo og gamay nga mga balay ginamit ang mga sanga. “Tabangan ba nato si Pat?” nangutana siya. “Matabangan nato siya nga mahuman dayon.”

Miuyon si Chloé ug Amelia ug misunod ni William.

Nagkinahanglan og tabang? Nangutana si Amelia samtang sila naglakaw libut sa kasagbutan sa nataran ni Pat.

“Nagkinahanglan gyud! Apan nag-rake kamo sa tibuok hapon. Sigurado ko nga gikapoy namo.”

“Ok ra kana,” miingon si William. “Gusto ming motabang. Human sa tanan, kon motabang mi, malipay kami!”

Samtang sila nagtrabaho, giistor-yahan ni Pat ang mga bata og makalingawng estorya sa iyang kinabuhi. Si Pat gikan sa India, apan siya

nagpuyo sa bisan asa sa Asia ug Africa.

Human masulod ang mga dahon sa bag, mianinaw si William ug nakamatikod sa mga mansanas nga nagkatag libut sa duha tag-as nga mga punuan sa mansanas sa nataran ni Pat. Wala pa mahuman ang ilang trabaho. Mipungko si William ug misugod sa pagpundok sa mga mansanas. Iyang gilain ang mga dunot gikan sa maayo samtang siya nagpadayon. Sila si Chloé ug Amelia midagan aron ibutang ang mga mansanas sa mga tinapok.

Gikuha ni Pat ang iyang daan nga berde nga karatella gikan sa landong. “Ibutang nato ang mga dunot dinhi. Dayon mahimo ninyong dad-on ang maayo sa inyoha.”

“OK ra, Pat. Dili kinahanglan nga dad-on namo ang imong mga mansanas,” miiingon si William.

“Gusto nakong ihatag kini kaninyo,” miingon si Pat. “Human sa tanan, kon ako mohatag, malipay ko!”

Nianang gabhiona atol sa panihapon, ang mga bata misulti ni Mama

ug Papa nga nalingaw sila pag-ayo nga nagtabang ni Pat ug naminaw sa iyang mga istorya.

Sa kalit lang si William dunay ideya. “Nasayud ko unsay atong buhaton sa mga mansanas nga iyang gihatag nato!” Mibarug siya ug mi-kuha og kopya sa *Liahona* gikan sa butanganan. “Tingali sila si Pat ug Pam ganahan kaayo kini,” miingon si William, mipakli sa resipe alang sa apple cake. “Ug sama sa gisulti ni Pat karon, kon kita mohatag og, malipay ta!”

“Maghimo kita og cake alang usab sa atong ubang mga silingan!” Miingon si Chloé.

Mingisi si William. Naghunahuna siya kabahin sa mga tawo nga iyang mahimamat ug sa nindot nga mga istorya nga iyang madungog. Ug tanan kana pinaagi lang og gamay nga pagkamabination. Ug usa ka gamay sa cake. ■

Ang tagsulat nagpuyo sa Utah, USA.